

Arrest

nr. 64 659 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PINTELON, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, huwt op X in Marokko met N.Y., van Belgische nationaliteit.

Op 21 mei 2009 vraagt verzoeker een visum type D aan, wat hem wordt toegestaan.

Op 17 februari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 24 september 2010 dagvaardt zijn echtgenote verzoeker in nietigverklaring van het huwelijk. In de dagvaarding stelt de echtgenote van verzoeker dat zij meermaals mishandeld werd door verzoeker waardoor zij tweemaal een miskraam kreeg.

Op 17 december 2010 stelt de politie te Antwerpen een negatief samenwoonstverslag op. In dit verslag preciseert de politie dat verzoeker niet meer met zijn echtgenote samenwoont en een echtscheiding hangende is.

Bij beschikking van 14 oktober 2010 machtigt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in kortgeding, de echtgenote van verzoeker om afzonderlijk te verblijven met een verbod aan verzoeker de woonst van diens echtgenote nog te betreden.

Op 10 maart 2011, met kennisgeving op 31 maart 2011, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E. J., I., geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag samenwoonst dd 17.12.2010, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat betrokkene alleen woont. Zijn echtgenote verblijft bij haar moeder. Er is enkel kledij van de man terug te vinden in de woning. De echtscheiding werd ingezet.

Het parket van Antwerpen liet aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 11.10.2010 weten dat er een procedure lopende is inzake de nietigverklaring van het huwelijk.

Tevens vermeld het parket dat er processen verbaal lopende zijn tegen betrokkene inzake slagen en verwondingen, die hij toebracht aan zijn echtgenote.

De rechtbank van Eerste Aanleg nam op 14.10.2010 in kortgeding de beslissing dat betrokkene de woonst van zijn vrouw niet mag betreden op straffe van uitdrijving door een bevoegde gerechtsdeurwaarder, indien nodig bijgestaan door de openbare macht.

Uit al deze feiten blijkt dat er duidelijk geen sprake meer is van een gezinscel tussen beiden. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurs-handelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoeker burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat verzoeker gehoord had moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

Dat de hoorplicht geschonden werd.

Dat tevens het vertrouwensbeginsel geschonden werd.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Er is dan ook geen sprake van een schending van 'de hoorplicht'.

De verwerende partij merkt verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

In casu werd de beslissing genomen na grondig onderzoek van de relevante gegevens. Bij schrijven van 11.10.2010 heeft de Procureur des Konings te Antwerpen de gemachtigde in kennis gesteld van de dagvaarding tot nietigverklaring die door verzoekers echtgenote is uitgebracht; tevens werd melding gemaakt van de feiten van 03.09.2010 (slagen en verwondingen aan de echtgenote, waarna verzoeker is opgepakt en vrijgelaten onder voorwaarde).

Op 17.12.2010 heeft de lokale politie zich aangeboden bij verzoeker, en werd een onderzoek naar samenwoning verricht, waarbij enkel verzoeker werd aangetroffen. Uit dit verslag van de politie blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwoonden omwille van echtscheiding, en de echtgenote bij haar moeder zou wonen.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker dan ook wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, zo o.m. bij de politiecontrole. Ook nadien kon verzoeker de gemachtigde aanschrijven en hem in kennis stellen van de feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en dit desgewenst staven met stukken.

Verzoeker heeft dit evenwel nagelaten.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker ontkent dit ook niet.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel inclusief.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker. Deze is niet gestoeld op een

persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar is genomen omdat de echtgenote van verzoeker duidelijk, door een dagvaarding tot nietigverklaring van het huwelijk uit te brengen, alsook door haar beslissing om apart te gaan samenleven en niet langer een gezin te vormen met verzoeker, te kennen geeft dat zij niet langer een relatie met verzoeker wenst. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat verzoeker de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad verzoeker erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote. In het kader van dit onderzoek werd het politieverlag van 17 december 2010 opgesteld, waarbij de verzoeker geïnterviewd werd. Bovendien had verzoeker steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende de relatie met zijn echtgenote en bestonden er geen indicaties dat verzoeker zou kunnen vallen onder de in artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omschreven situaties.

Verzoeker verzuimt bovendien in zijn verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze hij geschaad wordt door het feit dat hij in casu niet mondeling werd gehoord door de verwerende partij. Hij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen hij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op basis van het feitelijk gegeven dat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen verzoeker en diens echtgenote. Dit motief volstaat om toepassing te maken van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat het bestuur het verblijfsrecht kan beëindigen tijdens de eerste twee jaren van het huwelijk indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit de handelingen van de echtgenote blijkt dat zij geen duurzame relatie meer wil met verzoeker zodat dit motief juist is en kennelijk redelijk. Of deze breuk tussen partijen aan verzoeker dan wel aan zijn echtgenote te wijten is, is irrelevant. Het gegeven dat verzoeker de beschuldigingen van zijn echtgenote betwist en ontkent, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Voorts laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze hij de vertrouwensleer geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618) wat in casu betreffende de vertrouwensleer niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker is slachtoffer van huiselijk geweld, minstens zich bevindend in een schrijnende situatie zoals omschreven in artikel 42quater §4 ten vierde.

Verzoeker wordt door zijn echtgenote beschuldigd van slagen en verwondingen. Ze stelt dat haar miskraam te wijten is aan de slagen die ze kreeg toegediend door verzoeker. Verzoeker ontkent dit formeel.

Dat er van al de beschuldigingen van de echtgenote van verzoeker geen andere bewijzen voor handen zijn dan haar eigen verklaringen. Dat het bijgevolg het woord van mevrouw tegen het woord van verzoeker is en er dus geen vroegtijdige conclusies genomen kunnen worden.

Dat de procedures op strafrechtelijk en burgerrechtelijk gebied nog hangende zijn.

Dat verzoekers echtgenote op kwaadwillige wijze af wil van verzoeker. Dat zij hiervoor leugens en andere listen niet schuwt.

Dat verzoeker erg lijdt onder deze valse beschuldigingen van zijn echtgenote. Dat verzoeker ten gevolge van deze pijnlijke beweringen er mentaal helemaal onderdoor is gegaan. Dat hij hierdoor werd opgenomen in het Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg.

Dat verzoeker aldus het slachtoffer is geworden van psychisch huiselijk geweld.

Dat zulks een bijzonder schrijnende situatie uitmaakt in de zin van artikel 42quater ten vierde van de Vreemdelingenwet.

Dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of er rekening gehouden werd met de mogelijkheid dat verzoeker het slachtoffer werd van huishoudelijk geweld.

Verzoeker is derhalve van mening dat gedaagde in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om een schrijnend geval gezien de mogelijkheid voor gedaagde om af te zien tot een beslissing weigering verblijf.

Dat het niet zo kan zijn dat de echtgenote zou worden beloond voor haar schandelijk optreden.

Dat derhalve de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote gerechtelijk georganiseerd is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan uitdrukkelijk stelt op de hoogte te zijn. Er is afzonderlijke woonst doch de echtgenote van verzoeker is nog altijd gehouden tot haar huwelijksplichten. Dat hoe miniem ook, er de jure nog altijd een relatie is. Dat zelfs dit kan worden gekwalificeerd als een levensgemeenschap. Immers partijen zijn nog steeds gebonden door de verplichtingen zoals vermeld in artikel 212 e.v. Burgerlijk Wetboek, bepalingen die trouwens in hun geheel van openbare orde zijn.

Dat wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anders zou beslissen zij een soort van feitelijke eenzijdige verstoting zou invoeren. Het zou in dat geval voor iedere echtgenote die verblijfsrecht heeft volstaan zich te misdragen en ervoor te zorgen dat haar echtgenoot dringende en voorlopige maatregelen zou verkrijgen opdat hij het verblijfsrecht zou verliezen gelet op de afzonderlijke woonst die dan zou worden verkregen. Het huwelijk wordt immers niet beëindigd wanneer zulks een slechte echtgenote hem niet meer wenst. Indien dit het geval zou zijn, dan is verwerende partij erin geslaagd een Belgische vorm van eenzijdige verstoting te hebben gecreëerd. Een figuur die terecht door elke Belgische rechtbank wordt afgewezen.

Verzoeker stelt dat men uit de feiten vermeld in de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan afleiden dat hij niet meer getrouwd zou zijn met zijn echtgenote.

Verder is de motivering niet pertinent. Verwerende partij moet enkel onderzoeken of er een band (huwelijk) bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. Zij heeft zich niet in te laten met eventuele privéproblemen tussen hen.

Op deze basis zou elke vreemdeling welke huwelijksproblemen ondervindt een verblijfsvergunning kunnen worden geweigerd, afgenomen en zelfs uitgewezen kunnen worden.

Verzoeker verwijst verder naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 18.12.2007 waarin in niet mis te verstane woorden de puntjes op de "i" worden gezet inzake deze materie:

"LOUKILI voert verder aan dat zij zich wil vestigen met de Belg met wie zij gehuwd is. De BELGISCHE STAAT laat gelden dat haar echtgenoot geen gezamenlijke vestiging wenst, maar dat komt neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet. Artikel 40 behoudt de gelijkstelling met de EG-vreemdeling immers niet voor aan de echtgenoot van een Belg die vrij is van echtelijke moeilijkheden. De BELGISCHE STAAT bewijst overigens niet dat er een echtscheidingsprocedure zou zijn. "

Dat derhalve artikel A2quater van de Vreemdelingenwet geschonden is."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van art. 42quater, veenals van art. 3 van de wet dd. 29.07.1991.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij het volgende gelden.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij het slachtoffer is van huishoudelijk geweld, en zich zodoende kan beroepen op de uitzonderingsvoorwaarde van art. 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers nagelaten zich hierop te beroepen t.a.v. de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op geen enkele manier heeft verzoeker t.a.v. de gemachtigde aangegeven dat hij zich in een bijzonder schrijnende omstandigheid zou bevinden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvV, nr. 16.141 van 19.09.2008, www.rw-cce.be; RvV, nr. 509,29 juni 2007, zie ook: R.v.St. nr. 148.488 van 31 augustus 2005).

Vanzelfsprekend kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening houden met vermeende elementen (in casu beweerdelijk huishoudelijk geweld) die niet voorhanden waren op het ogenblik dat de beslissing genomen is, en waarvan de gemachtigde aldus geen kennis had op het ogenblik van de beslissing.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan enkel rekening houden met de gegevens die hem ter kennis waren op het ogenblik van de beslissing. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 30.005 dd. 17.07.2009)

"De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op enig ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid op de hoogte stelde van het feit dat hij weliswaar geen gezinscel meer vormde met zijn echtgenote maar toch van oordeel was dat hij kon genieten van een verder en autonoom verblijfsrecht omdat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld of dat een andere bijzonder schrijnende situatie zich voordeed. Verzoeker ontkent bovendien niet dat deze verplichting op hem rustte en verwijst in zijn repliekmemoirie zelfs uitdrukkelijk naar het feit dat de bevoegde minister in antwoord op een parlementaire vraag stelde dat het familielid dat het huishouden verlaat wel het initiatief moet nemen om het behoud van het verblijf aan te vragen en de redenen hiervoor aan te tonen.

Er kan bijgevolg niet ingezien worden hoe verweerder -nu verzoeker zelf in gebreke bleef om zijn standpunt en de volgens hem dienstige inlichtingen over te maken -rekening kon houden met verzoekers visie bij het nemen van de bestreden beslissing. (...) Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat geen echt gegeven beschikbaar was waaruit een duidelijke aanwijzing kon afgeleid worden, dat verzoeker zich in een "bijzonder schrijnende situatie" bevond of slachtoffer was van "huiselijk geweld" geen toepassing te maken van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Door opnieuw, nadat de bestreden beslissing werd genomen, aan te geven dat hij de feiten anders apprecieert, toont verzoeker verder geen schending van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet aan en blijkt niet dat de beslissing van het bestuur tot beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is. "

Alsook:

"Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt de "scenario's" uit bovenvermeld wetsartikel niet te hebben onderzocht. Deze uitzonderingen op de toepassing van artikel 42quater. S 1. eerste lid, 4° dienen echter slechts onderzocht te worden wanneer er indicaties zijn dat verzoekers geval onder één van de in het eerste lid omschreven "scenario's" kan vallen, wat in deze blijkens het administratief dossier geenszins het geval is. Verzoeker blijft ook in zijn verzoekschrift in gebreke aan te tonen welk "scenario" er van toepassing zouden kunnen zijn. Verzoeker moet daarnaast aantonen dat hij aan de in artikel 42quater, § 4, tweede lid gestelde voorwaarden inzake bestaansmiddelen voldoet, wat blijkens het administratief dossier evenmin het geval is en waarbij hij in zijn verzoekschrift eveneens in gebreke blijft bestaansmiddelen aan te tonen. De Raad ziet, gelet op het voormelde, niet in waarom de gemachtigde van de minister een afweging had moeten maken in het licht van de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker de schending van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en § 4 inroept, mist het middel elke grondslag" (R.V.V. nr. 28.609 dd. 11.06.2009, www.rw-cce.be).

"Waar verzoekster kritiek uit op de bestreden beslissing omdat de situatie, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, reeds is gewijzigd, beklemtoont de Raad dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van de informatie waarvan zij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing wettig kon besluiten op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging en om aldus het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. De echtgenoot van verzoekster gaf duidelijk te kennen dat hij de wettelijke samenwoning wenste stop te zetten. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing dateert van 17 februari 2009, terwijl de beschikking van de vrederechter waarin werd vastgesteld dat de vordering van de echtgenoot van verzoekster zonder voorwerp is, dateert van 10 maart 2009" (R.v.V. nr. 28.347 dd. 05.06.2009, www.rw-cce.be).

Verzoeker heeft niet voldaan aan de op hem rustende plicht om de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in te lichten over de eventuele feiten die een schrijnende

situatie of huiselijk geweld aantoonde, en als dus de uitzondering van §4, 4° van art. 42quater van de wet konden verantwoorden.

Verzoeker kan evenmin dienstig voorhouden dat er 'de jure' nog steeds een relatie is. In casu heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat, zo blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier, er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Het loutere gegeven dat het huwelijk nog niet ontbonden of nietig verklaard zou zijn, doet hieraan geen afbreuk.

"Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerdte wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwonen meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging." (R.V.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

De summiere verwijzing naar een arrest van het hof van beroep te Brussel, dat niet wordt gevoegd als stuk, is niet ter zake dienend.

Verzoekers vage beschouwingen in het verzoekschrift kunnen geenszins afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid besliste geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.2.3. Verzoeker houdt voor dat hij zich bevindt in de situatie omschreven in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijfsrecht toch kan behouden blijven indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid slachtoffer is geworden van huiselijk geweld. Voorts herhaalt verzoeker dat de beschuldigingen die zijn echtgenote over hem uit niet waar zijn. Verzoeker beweert dat hij door deze beschuldigingen er mentaal "onderdoor is gegaan" en diende opgenomen te worden in het psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg. Hij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met de mogelijkheid dat hij slachtoffer is van huishoudelijk geweld.

De Raad kan met betrekking tot deze beweringen enkel vaststellen dat het louter beweringen zijn, niet met het minste begin van bewijs gestaafd en evenmin kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verklaring van een aangestelde van het ziekenhuis Stuivenberg enkel een opname meldt daterend van 11 april 2011 en geen uitspraak doet over de reden van opname en over een mogelijk verband tussen de opname en de echtelijke moeilijkheden. Verzoeker kan de verwerende partij niet verwijten niet te antwoorden op hetgeen haar niet werd meegedeeld. Voorts kan de Raad geen rekening houden met dergelijke stukken. In het kader van zijn wettigheidstoetsing dient hij zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts houdt de motiveringsplicht niet in, en toont verzoeker evenmin aan, dat uit een beslissing dient te blijken dat verzoeker al dan niet slachtoffer werd van huiselijk geweld indien hij dit niet heeft kenbaar gemaakt.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing genomen is omdat geen gezamenlijke vestiging meer bestond tijdens de eerste twee jaren van het huwelijk van verzoeker en diens echtgenote. Het gegeven dat er nog procedures lopende zijn tussen de partijen, en er “de jure” nog een relatie bestaat en partijen volgens verzoeker nog gehouden zijn aan verplichtingen zoals opgelegd door de artikelen 212 e.v. van de Burgerlijk Wetboek doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststelling dat partijen geen gezinscel meer vormen. Dit gegeven wordt door verzoeker overigens niet weerlegd of betwist. Dit feitelijk gegeven volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen en is determinerend. Ook het al dan niet nog gehuwd zijn der partijen is irrelevant.

In de mate dat verzoeker betoogt: *“Dat wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anders zou beslissen zij een soort van feitelijke eenzijdige verstoting zou invoeren. Het zou in dat geval voor iedere echtgenote die verblijfsrecht heeft volstaan zich te misdragen en ervoor te zorgen dat haar echtgenoot dringende en voorlopige maatregelen zou verkrijgen opdat hij het verblijfsrecht zou verliezen gelet op de afzonderlijke woonst die dan zou worden verkregen. Het huwelijk wordt immers niet beëindigd wanneer zulks een slechte echtgenote hem niet meer wenst. Indien dit het geval zou zijn, dan is verwerende partij erin geslaagd een Belgische vorm van eenzijdige verstoting te hebben gecreëerd. Een figuur die terecht door elke Belgische rechtbank wordt afgewezen.”*, bekritiseert hij de opportuniteit van de wettelijke bepalingen. Dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Voorts strekt de bestreden beslissing er niet toe zich in te laten met de privéproblemen van verzoeker en diens echtgenote en is de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om na te gaan of er nog een gezamenlijke vestiging tussen hen bestaat. Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker verwijst naar een arrest van het hof van beroep te Brussel maar nalaat precieze gegevens over te maken over de inhoud van het arrest zodat geen vergelijking mogelijk is.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op goede gronden besluiten het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is. Evenmin toont verzoeker aan dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN